



# Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Únor 2024 / 249

*Ty, lidský synu, slyš, co já k tobě mluvím. Nebud' vzpurný jako ten vzpurný dům. Rozevři ústa a sněz, co ti dávám." Tu jsem viděl, že je ke mně vztažena ruka, a hle, v ní knižní svitek. Rozvinul jej přede mnou a byl popsán na vnitřní i vnější straně; byly na něm napsány žalozpěvy, lkání a bédování. Řekl mi: „Lidský synu, sněz, co máš před sebou, sněz tento svitek a jdi, mluv k izraelskému domu.“ Otevřel jsem tedy ústa a on mi dal ten svitek sníst. Řekl mi: „Lidský synu, nakrm své břicho a naplň své útroby tímto svitkem, který ti dávám.“ Snědl jsem jej a byl mi v ústech sladký jako med. Izraelský dům tě však nebude chtít poslechnout, poněvadž nejsou ochotni poslechnout mne; celý izraelský dům má tvrdé čelo a zatvrzelé srdce.*

(Proroctví Ezechiellovo 2,8-10;3,1-3.7)

Milí přátelé, v lednu jsme prožili postupně čtyři ekumenické bohoslužby. 3. neděle po Zjevení Páně (letos 21.1.) je v římskokatolické církvi určena od roku 2019 jako „Neděle Božího slova“. V tuto neděli „jsme zváni, abychom upevňovali pouta se Židy a modlili se za jednotu křesťanů“ (papež František). Nic pro nás křesťany není tolik společné jako Bible. Pokud nejsme zvyklí Bibli pravidelně číst, je to pro nás výzva, aby pro nás „Bible nebyla jednou z mnoha knížek v zaprášené domácí knihovně, nýbrž Slovem, jež probouzí naše svědomí.“ Po mnoha zkušenostech z ekumeny mohu zodpovědně říct, že doba, kdy protestanté byli „písmáci“ a katolíci se drželi více tradice, je už dávno pryč.

Jsem za tuto příležitost ke zdůraznění významu Písma svatého vděčný – právě proto, že nás křesťany někdy *přístup k Písmu* rozděluje – a to



Jan Hrtus, 9 let

napříč církvemi. Ukázalo se to nedávno i v debatě o žehnání stejnopohlavním párům. Stojí za to přemýšlet o tom, jak Písmo čteme, jak mu nasloucháme a jak z něj žijeme, a co to znamená, že slova Písma „nebereme doslova, ale vážně“ (J. Heller). Přál bych si, abychom to vnímali v tvořivém napětí mezi zaslíbením z 5. knihy Mojžíšovy „*Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat*“ (Dt 30,14) a slovem apoštola Pavla „*Litera totiž zabíjí, ale Duch oživuje*“ (2Kor 3,6). V konstituci 2. vatikánského koncilu *Verbum Domini* (čl. 38) se píše: „Při obnoveném rozlišování různých smyslů Písma je tedy rozhodující pochopit přechod od litery k duchu. Nejedná se o přechod automatický a spontánní; spíše je třeba přesáhnout literu“.

Tento přechod vystihuje věta, která se u proroka Ezechiele opakuje tak jako i u jiných biblických svědků: „*Stalo se ke mně slovo Hospodinovo*“. Vyjadřuje to důležitou skutečnost, že se pro nás Bible Božím slovem stává, resp. její text, její slova a věty se pro nás stávají Božím slovem, oslovením: starý text ožívá a my zažíváme, že je to „slovo živého Boha“, nejen literární památka. Není to závislé jen na tom, zda se nás to osobně dotkne: Bůh nás někdy oslovuje i tehdy, když si to nepřipouštíme. Slovo Bible nám obvykle nepotvrzuje naše vlastní myšlenky, ale vede nás k proměně, k pokání i k naději. Možná Boží oslovení poznáváme právě podle toho, že s námi nějak hýbe, že po nás něco chce (vyžaduje nějakou reakci, zaujetí či změnu postoje).

Ve svém pokynu ustavujícím *Neděli Božího slova* píše papež František: „Písmo svaté vyvolává sladkost i hořkost. Ezechielovu zkušenost s pozřením knihy znovu prožívá i evangelista Jan na ostrově Patmos, který dodává zvláštní věc: *‘V ústech se mi sladce rozplýval jako med, ale když jsem ho spolkl, zhořklo mi to v břiše’* (Zj 10,10). Sladkost Božího slova nás pobízí, abychom se o ně rozdělili se všemi, s nimiž se v našem životě setkáme, abychom vyjádřili jistotu naděje, kterou obsahuje (sr. 1 Pt 3,15-16). Hořkost zase často vyvstává z poznání, jak těžké je pro nás slovo věrně žít, nebo když konkrétně zakoušíme, že je odmítáno, protože není považováno za slovo, které má dát životu smysl. Je proto nezbytné, aby se Boží slovo pro nás nikdy nestalo rutinou, ale abychom se jím živili a do hloubky chápali a prožívali náš vztah s Bohem a s bratry a sestrami.“ Při četbě náročných biblických míst je často zřejmé, že jsou především kritikou dovnitř (do církve), že nás nevedou ke kritice jiných konfesí či náboženství, že je musíme vnímat především „ostřím k sobě“, nikoliv je používat jako „kladivo“ na ty druhé.

U proroka Ezechiele můžeme silně vnímat, že Bůh promlouvá do dějin, že je s lidmi a doprovází je – a to docela konkrétně ve svízelných časech babylónského zajetí. Ezechiel se jako člověk plně staví do služby zvěstování Božího slova; bez výhrad a s nasazením je připraven dát se Bohu k dispozici. Mám dojem, jako kdyby se Ezechielova osoba úplně rozplynula v Božím slově: Prorok musí nejdřív Boží slovo velmi hluboce přijmout, aby následovně mohl obdržet další. Pak je již na Bohu natolik závislý, že mu Bůh dokonce musí přilepit jazyk k patru a nechat ho promlouvat jen tehdy, kdy to chce Bůh (sr 3,26n). Podle Božího příkazu musí na sebe vložit a nést nepravost severního Izraele a jižního Judska a ležet 390 dní na levé straně a 40 dní na pravé (sr 4,4-6). Pak se aktivně účastní přijetí Božího poselství, když je v jedné vizi vytržen do Jeruzaléma a proveden chrámem, aby tam viděl krutosti, zničení města, opuštění chrámu Bohem a soud judských knížat

(kap. 8-11). Později mu Bůh v nové vizi ukáže vzkříšení Izraele (sr 37,1-14) a dokonce i nový chrám (kap. 40-48).

Bůh se zjevuje svému proroku tam, kde by se to očekávalo nejméně: totiž v zemi, která je v pohledu izraelského náboženství, a o to více v pohledu židovského kněze, jímž Ezechiel byl, rituálně nečistá. Několikrát se také opakuje „aby(ste) poznali, že já jsem Hospodin“: jde o to, aby Boží lid uznal, že Hospodin je živý a svrchovaný a aby se mu podřídil. S tím souvisí i uvědomění si viny a hříchu, a výzva, aby se lidé zodpovědně postavili i k temným skvrnám vlastních dějin a uvědomili si, že jediná záchrana je v Bohu, který umožňuje nový život a kráčí s nepatrnými, trpícími, slabými a vykořeněnými lidmi. Od Ezechiele jistě znáte i tato zaslíbení: „*A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*“ (36,26n) A také zmíněnou vizi vzkříšení Izraele (37,(1-)13-14): „*I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. Vložím do vás svého ducha a oživnete. Dám vám odpočínutí ve vaší zemi.* Zkusme si představit, jaká to musela být síla, když tuto pasáž četl v izraelském parlamentu Ben Gurion při vyhlášení státu Izrael v roce 1948.

Z dob protireformace známe různé příběhy o biblích ukrytých za trámy na půdách chalup tajných evangelíků. Tento týden mě zaujal příběh, který vyprávěl v kázání přenášeném *TV Noe* br.f. Darius Sputo z farnosti Ostrava-Kunčičky: Na jedné návštěvě spojené s požehnáním bytu jej pozvali do obýváku, kde na stole ležela nápadně stará Bible. Jak se dalo očekávat, něco z ní přečetl, pak následovala modlitba. Při obědě se pak zeptal té rodiny, odkud tu starou Bibli mají. Otec rodiny vyprávěl o tom, jak k nim tato Kniha knih přišla: „Když jsme tento dům koupili, dělali jsme rekonstrukci. Tady byla původně stěna, kterou jsme zbourali, a v ní byla zazděná kniha. Byl jsem šokován, když jsem zjistil, že je to Bible. Od té doby, vždycky u oběda nebo večeře z ní kousek čteme, nebo když přijde návštěva. A nám se daří, ta kniha nám dala do života tolik síly, lásky a naděje, že je to až neuvěřitelné.“ Dlouho ale hledal odpověď na otázku, kdo zazdil tu Bibli do té zdi. Před pár lety si našel novou práci ve stavební firmě. Když byla přestávka, tak si zedníci mezi sebou vykládali a on jim řekl o tom, jak objevil zazděnou Bibli. Jejich šéf měl slzy v očích a odešel. Šel za ním a ptal se, jestli neřekl něco špatného, co se ho dotklo. „Ne“, odpověděl, „ale musím vám k tomu něco říct. Vy jste koupil dům, ve kterém jsem bydlel. Nedařilo se mi a přišel jsem o rodinu, a protože jsem byl naštvaný na Pána Boha, tak jsem tu Bibli zazdil. A když jsem slyšel, jak se Vám daří, jak k Vám přišlo požehnání, tak mě to dojalo.“ Otec rodiny chtěl svému šefovi Bibli vrátit. „Ne, nevracejte mi ji, ale vyprávějte její příběh, a jestli chcete, tak ji předejte někomu dalšímu, ať dál její příběh vypráví.“ Teď je ta Bible u zmíněného br. faráře, který skromně, ale všem doporučuje: „Zkuste si u oběda přečíst jakýkoli fragment.“

Jak připomíná ses. Dobra Krupová, je před námi postní doba. Můžeme ji vnímat i jako čas, kdy budeme číst Bibli více než jindy. Můžeme vzít vážně napomenutí církevního otce a překladatele Bible Jeronýma, že kdo nezná Písmo, nezná Krista. A můžeme

vděčně myslet na „písmáky“, kteří znali či znají Písmo tak, že k nim vnitřně promlouvá. To Vám všem ze srdce přeje  
Váš Daniel Heller

*Dobromila Krupová*

### Slovo na okraj:

Blíží se období, které se nazývá postním. Popeleční středa, kterou začíná tato doba je 14.2. A první postní neděle pak 18.2.

My evangelíci, jakožto reformovaní jsme léty i tradicí nabyli dojmu, že se nás toto církevní období netýká. Že je to věc katolíků. A přesto v Agendě naší církve máme výklad, který by nám toto období mohl přiblížit.

Také nám je ovšem znám kalendář církevního roku. V době, kdy se všechno relativizuje a zpochybňuje, nám jeho řád může být jakýmisi berličkami či danými ochrannými mantinely. Postní doba má své nezastupitelné místo i v našich životech. Je to příprava na největší události církevního roku i našich životů – Velikonoce. A netýká se jen velkopátečního utrpení, ale směřuje k osvobození v radosti ze vzkříšení. Postní doba není nějaký způsob vlastního výkonu či očisty těla. Musí být spojena s rozměrem duchovním. Získám čas na rozhovor s Bohem, odpovídám si na otázky, které se vynoří díky prostoru, který vznikne tím, že si mohu odřeknout vše, co mi v tom v běžném životě brání. Zamyslím se nad sebou, nad tím, co pro mě znamenal a znamená můj vlastní křest. Znovu si mohu připomenout pravý obsah Velikonoc, naplno prožít všechny ty mě přesahující události, přijmout naději ze Vzkříšení pro sebe, své blízké i pro tento nemocný svět.

Pak se můžeme spolu s křesťany na Ukrajině pozdravit: Kristus je vzkříšen! Opravdu je vzkříšen!

### Vítací služba

7. 1. vyšla vítací služba na bratra Augustina Diatila. „Koupil to“ i s vyhrnováním sněhu. Tvářil se přátelsky a odhodlaně. Děkujeme.



### Jubilanti

Ludmila Kovářová  
Lubomír Kubičný  
Jiřina Helíková  
Jiřina Besedová



- **Sborové shromáždění bude 24.3.2024 odpoledne ve 14:30hod.** Zprávy budou vyhotoveny do 26.2. 2024, aby mohly být předem zveřejněny.
  - EKUvýšlap 11.února ve 13:00 hod. *Cesta manželů* bude vyznačena a přístupna od 12. února do 17. března.
  - Přednáška faráře Hellera 15.2. 2024 „Kořeny a křídla manželství“ – *Centrum pro rodinu*.
  - Kandidáti na faráře - br. farář *Ondřej Zikmund* bude v našem sboru 11.2. 2024, br. farář *Aleš Rosický* navštíví náš sbor v druhé polovině dubna 2024.
  - Nová sborová kuchyně – koordinaci stavebních činností na kuchyni zajišťují Věra Široká, Jan Hrtus a Tomáš Vémola.
  - Je třeba natřít venkovní křídla oken. Bratr František Tomanec od adventistů provede, až bude teplejší počasí – na jaře 2024.
  - Za rok 2023 byla velká útrata za spotřebovanou energii. Staršovstvo diskutovalo, jak tuto situaci řešit, zejména regulaci vytápění sborových prostor.
  - Finanční informace k 31.12. 2023 - Pokladna: 8 584,- Kč, účet: 499 784,- Kč; saláry a dary hotově: 19 200,- Kč, saláry a dary bankou: 219 667,- Kč; sbírky celkem: 26 080,- Kč, sbírka účelová: 7 530,- Kč, sbírka sborová: 10 850,- Kč, sbírka na bohoslovce: 5 560,- Kč, sbírka na Diakonii: 2 140,- Kč, sbírka na Ukrajinu: 6 640,- Kč
- Příští porada staršovstva: - v pondělí 26.2.2024 v 18:00 hod.

## Událo se ve sboru

### Sborový večer se seniorem našeho seniorátu br. far. Michaelem Voglem

*Dobromila Krupová*

Původně ohlašované téma sborového večera znělo: Psychosociální péče církve (což byl obsah konference v Gruzii, které se za naši církev zúčastnili manželé Voglovi). Název tedy toho moc nenapověděl. O to zajímavější a hutnější byl obsah. Měli jsme možnost se seznámit s účastníky konference, které všechny spojovala podpora jedné organizace **Brot für die Welt**, která finančně podporuje volnočasové aktivity sociálně ohrožených skupin v různých zemích. U nás konkrétně míří jejich podpora k ukrajinským rodinám. Zúčastnilo se jí asi 35 účastníků, zástupců 14 zemí, převážně z východního bloku. Používaným jazykem byla ruština a angličtina, ostatní pokryla sluchátka s překladem. Konference se uskutečnila v provinčním městečku Telavi. Díky obrázkům,



videozáznamům a živému slovnímu doprovodu br. seniora jsme mohli nahlédnout do jejího programu, který byl velice pestrý. Od sdílení zkušeností různých pomáhajících organizací v zemích různých kultur, seznámení se s podobou lidových gruzínských písní, her a tanců pomáhajících relaxaci, po různé techniky, týkající se daného tématu. Také jsme mohli být svědky pečení gruzínského chleba, výroby vína i mnohých jistě výborných pokrmů. Ještě dobře, že ani naše stoly nezely prázdnotou. Také jsme se dozvěděli, co je to čurčchela.

Asi nejvíc na mě zapůsobila výzva „**Těšit se z rozdílů**“. V dnešním světě, který se díky jim stále více štěpí právě díky poukazováním a zvýrazňováním rozdílů mezi národy, církvemi, politickými stranami, různými sociálními skupinami i jednotlivci (v sousedství a třeba někde i ve sborech), zazní věta „Těšte se z rozdílů!“ Stojí za to se zamyslet nad tím, proč nás právě rozdíly mají těšit, v čem nás jejich existence může obohatit...

Díky programu našeho večera jsme se mohli seznámit také s Gruzii (Sakartvelo), zemí, kterou stále ještě spojujeme podvědomě s bývalým Svazem sovětských republik. Je to země dost nešťastná. Usilovali o ni Turci, Peršané, Rusové. Největšího rozkvětu dosáhla za vlády Erekle II. v 18. století. V roce 1801 se jí zmocnili Rusové. Od roku 1918-1921 byli nezávislí a pak až do roku 1990 byli součástí SSSR. Teď jsou sice samostatní, ale stále ohrožováni Ruskem. O situaci v Abcházii a v Jižní Osetii jsme sice informováni z tisku, ale je pro nás dost nepřehledná. V Gruzii žije 83% Gruzínců, celkem má 3,1 mil. obyvatel, z toho 1/3 žije v hlavním městě Tbilisi. Je to země turistům příznivá, bezpečná a ne moc drahá. A také země protikladů. Země toulavých psů a dobrého (chuťově „rozřepeného“) vína i, hlavně starší generaci známého, gruzínského koňaku.

Gruzínci už ve 4.st. přijali křesťanství jako státní náboženství, jejich název je odvozen od sv. Jiří. V zemi je 81% členů Gruzínské pravoslavné církve (založena již v 1.st.!), 9,9% vyznavačů islámu, 5,7% členů Arménské apoštolské církve, 0,7% katolíků a 0,1 % Židů. To vše, a ještě mnoho dalšího jsme se mohli tento večer dozvědět. A taky spolu prožít pěkné chvíle. Takže máme za co děkovat.

## Pastorační pracovníci

*Anna Jelínková*

V neděli 21. ledna 2024 byla během bohoslužeb pověřena novou pastorační pracovnící v našem sboru sestra Dobromila Krupová. Pokud si budete přát její návštěvu, kontakt najdete na zadní straně časopisu. Při této příležitosti jsme také děkovali za dosavadní práci bratru Liboru Nejedlému. Rádi bychom se po delší době vrátili k představování členů našeho sboru formou



rozhovoru. Začneme právě bratrem Liborem Nejedlým, který nám poví něco o sobě a přiblíží nám alespoň stručně práci pastoračního pracovníka.

**Odkud pocházíte?** Narodil jsem se ve Valašském Meziříčí.

**Jak dlouho žijete v tomto kraji?** S výjimkou vysokoškolských studií a několika pracovních či studijních pobytů v zahraničí tu žiju po celý svůj život.

**Jaká je vaše profese?** Jsem sice vystudovaný právník, ale nikdy jsem se oborem neživil, nepodařilo se mi najít si k němu příliš pozitivní vztah. Po následných studiích čínštiny jsem se nějakou dobu věnoval tlumočení a překládání, poté delší dobu mezinárodnímu obchodu. Posledních pár let pracuji jako projektový manažer, zpracovávám různé dotační projekty pro obce, města i firmy.

**Můžete nám představit svoji rodinu?** Má nejbližší rodina: já + moje báječná žena Ájinka + kočka Niima. Ve Valmezu žijí i mí rodiče, takže je můžu často navštěvovat (i když podle názoru maminky bych mohl chodit častěji 😊). Bratr s rodinou žije v Brně, takže se bohužel potkáváme jen několikrát do roka.

**Čemu se věnujete ve volném čase?** Pokud nějaký volný čas zbývá, věnuji ho převážně hudbě, a to jak aktivně (hraji na kytaru v kapele nebo skládám a občas nahrávám písničky), tak pasivně posloucháním muziky na Spotify. Rád a hodně čtu nebo poslouchám podcasty.

**Z jakého prostředí jste přišel?** Obě mé babičky byly praktikující věřící, maminka je také věřící, ale má poměrně rezervovaný vztah k církvím, kulantně řečeno. Jinak to bylo spíše agnostické prostředí. Nicméně to bylo prostředí inspirativní a poskytující bezpečí.

**Je něco, co vás při příchodu do sboru překvapilo?** Asi nic – a vlastně všechno. Pro mě to byla velmi nová zkušenost svého druhu, v posledku velmi pozitivní. Jsem za prostředí, otevřenost a lidi v našem sboru velmi rád.

**S kým ve sboru se vám podařilo nejdříve navázat?** Vytкну-li před závorku Dana Hellera, který mi doširoka otevřel dveře do sboru a už jen tím, kým je, mi dodal odvalu a chuť vstoupit do nich, pak první člověk, s nímž jsem mezi členy sboru začal navazovat bližší vztah, byla sestra Marta Drápelová. Tak nějak přirozeně se stalo, že jsme sedávali v lavici vedle sebe a začali si před bohoslužbami povídat. Připomínal jsem jí prý jejího vnuka (znám jej osobně, takže vím, že tam určitá podobnost je...). Vzniklo z toho takové hezké mezigenerační přátelství a sestru Martu jsem párkrát navštívil i u ní doma. Hodně mi ve sboru chybí. Postupem času jsem si pak našel cestu i k řadě dalších lidí ve sboru, a je mnoho bratří a sester, kterých si velmi hluboce vážím.

**Jaká oblast sborového života je vám blízká?** Pochopitelně na prvním místě jsou a asi vždy budou bohoslužby. Cením si ale také biblických hodin, kdy je možné dostat se trochu hlouběji do problematiky Písma (zejména díky erudici a obdivuhodně poctivému a pokornému přístupu Dana Hellera), a také tu a tam sborové večery či odpoledne, když přijede nějaký inspirativní host.

**Byl byste ochoten napsat občas nějaký článek do sborového časopisu? Je nějaká rubrika, která by vám byla zvlášť blízká? Máte nápad pro nějakou novou rubriku?** Nejspíše ne, protože nejsem příliš psavý typ a chybí mi disciplína – používám

spíše takový myšlenkový freestyle.

**Plnil jste roli pastoračního pracovníka. Co obsahuje tato práce?** Jednou větou – setkávání se s lidmi, provázení. Složitěji – odpověď na tuto otázku jsem hledal celou dobu svého pověření. Usiloval jsem hlavně o sblížení. O to, abych byl dobrým posluchačem, dobrým partnerem do dialogu, někým, komu lze důvěřovat. Chtěl jsem také (pokud k tomu situace v rozhovoru nazrála) být tím, kdo zprostředkuje zvěst evangelia, posílí ve víře, kdo spoluponese různé životní rány či bolesti, ale spolupotěší se nad radostmi. Snažil jsem se dávat si vždy pozor, abych nebyl nositelem vyprázdněné, formální naděje, takže mnohdy bylo na místě spíše mlčení či sporá gesta. Vždy šlo ale primárně o vytvoření vztahu, v němž jsem se snažil být v pozici respektujícího a naslouchajícího.

**Co pro vás znamenala práce pastoračního pracovníka?** Tato práce pro mě byla asi důležitější, než si pořád uvědomuji, ale také náročnější, než jsem si uměl představit – znamenala pro mě dramatické vykročení z mé komfortní zóny. Byla to však současně vzácná a křehká příležitost nahlédnout do osudů druhých lidí, uvědomit si, co nás navzdory rozdílnostem spojuje v naší lidskosti. Hodně jsem se při tom naučil o existenciálních rozměrech lidského života – bezmoci, lidské konečnosti, smutku, ale i mimořádné vyrovnanosti, moudrosti a odvaze.

**Co bylo nejnáročnější?** Konstantní pochybnosti o tom, zda svou práci vykonávám dobře a v souladu s pravým posláním pastoračního pracovníka. Vyrovnávání se s bezmocí a hledání smíření tam, kde mé síly a schopnosti byly nedostatečné, nebo kdy tváří v tvář realitě života již nebylo možné nic změnit, i když bych si nastokrát přál tak učinit.

**Co vás nejvíce těšilo při této práci?** Vědomí, že to má smysl. Že to není „práce pro práci“, ale něco, co má (snad) pozitivní dopad na lidské životy. Okamžiky nečekané důvěrnosti a blízkosti, unikátní momenty, které se odehrávají „ted“ a tady“ a nedají se replikovat ani zprostředkovat. A zejména mě vždy hrálo, když jsem se zprostředkovaně dozvěděl, že má návštěva někomu udělala radost a že se těší na další.

**Děkujeme moc za vaši práci pastoračního pracovníka i za rozhovor.**

## Ekumenické bohoslužby

*Jan Krupa*

I letos v lednu jsme měli příležitost, podobně jako každý rok, se scházet spolu s křesťany ostatních církví k ekumenickým shromážděním. Ty letošní probíhaly na základě biblických veršů – „nést hojné ovoce“, podle evangelia Janova 15,8 a „Miluj Hospodina, Boha svého... a svého bližního jako sám sebe“. Podle evangelisty Lukáše 10,27.

První setkání se uskutečnilo v úterý 9. ledna v našem kostele. Kázal při něm bratr Hynek Dona z církve





adventistů. Liturgii vedl náš bratr farář.

Po druhé jsme se sešli u adventistů v úterý 16. ledna, kde posloužil výkladem evangelia bratr Tomáš Galda, pastor Apoštolské církve. Shromáždění vedl bratr Pimek.

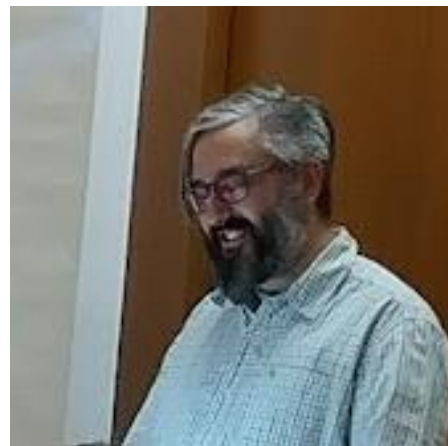
V úterý 23. ledna jsme byli u bratří katolíků, kde sloužil náš bratr farář Daniel Heller a liturgii vedl místní farář Pavel Stefan.



Další shromáždění bude v úterý 30. ledna v modlitebně církve

apoštolské, kde bude kázat bratr Pavel Stefan z ŘKC.

Hezkou skutečností se stalo, že vždy po skončení shromáždění máme možnost spolu pobýt v zateplených prostorách našich far a modliteben v přátelském rozhovoru. Mnozí členové všech denominací, kromě zmíněných výše, ještě baptisté a členové církve bratrské, se už docela dobře znají a mají si co navzájem sdělovat. Je to také dobrá příležitost k předání vlastních zkušeností víry a také promýšlet a plánovat další setkání. To všechno je velikou posilou naší víry a také dobrým svěděním pro všechny.



---

**Diakonie**   
Českobratrské církve evangelické

**Diakonie**  
Valašské Meziříčí

**Adresa:** Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

**Telefon:** 571 629 084 – recepce

**Email:** [info@diakoniev.m.cz](mailto:info@diakoniev.m.cz)

[www.diakoniev.m.cz](http://www.diakoniev.m.cz)

**Číslo účtu:** 115-2766120267/0100

---

## Dobrovolnictví v Diakonii

*Alena Hellerová*

Jako každý rok jsme se opět přesvědčili, že je stále dostatek lidí ochotných nezištně pomáhat a rozdávat radost druhým. Dobrovolníci nám i v roce 2023 pomáhali v nejrůznějších oblastech naší činnosti.

Věnovali se seniorům v Domově se zvláštním režimem, klientům hospice Citadela i klientům Denního stacionáře Dobromysl. Chodili si s nimi povídat, brali je na procházky do zahrady, společně si četli. Dobrovolníci se velkou měrou podíleli také na aktivizačních programech – hráli na harmoniky, housle, kytaru, flétnu, vozembouch – zkrátka

muzicírovali. Pekli dobroty, vyprávěli o svých cestách, přinesli pro radost zvířátka, buchty, houby, květiny ... Pomáhali při doprovodech klientů na koncerty a vystoupení v Diakonii nebo ve městě, připravili pro ně dvě „Jiné olympiády“, nechyběly procházky kolem Bečvy, káva a zákusek v kavárně ...

V dobrovolnickém programu domácí péče navštěvovali dobrovolníci potřebné klienty i v jejich domácnostech. Přišli si s nimi vypít čaj a jen tak popovídat, nebo je doprovázeli do města – do cukrárny, na výstavu, ke kadeřnici, na plavání.

Několik dobrovolníků trávilo čas s lidmi se zdravotním postižením, kteří jsou klienty chráněného bydlení a sociální rehabilitace. Podnikali spolu menší výlety, pomohli s opravou kola, nákupem. Doprovázeli je do kostela nebo je učili nordic walking. Především se však stali klientům s mentálním postižením přáteli, se kterými si mohou o všem popovídat a společně trávit svůj volný čas.



Dobrovolníci nám pomáhali také při údržbě zahrad u našich zařízení, věnovali se nepopulárnímu plení záhonů, podíleli se na zajištění Dne Diakonie, který se tentokrát nesl ve znamení oslav 30. výročí naší činnosti, reprezentovali Diakonii na Krajkářském a řemeslném jarmarku ve Valašském Meziříčí nebo v místní knihovně, kde jeden z dobrovolníků vystavoval fotografie pořizené právě v našich službách.

Velké množství energie vložili dobrovolníci také do zajištění provozu dobročinného obchůdku Darovánek, kam lidé přinášejí věci, které již nepotřebují a chtějí jim dát ještě šanci. Veškerý výtěžek z prodeje těchto věcí darují dobrovolníci Diakonii. V uplynulém roce to bylo rekordních 400 207 korun.

Souhrnem s námi spolupracovalo 90 dobrovolníků v šesti akreditovaných dobrovolnických programech. Darovali neuvěřitelných 5402 hodin svého času a schopností. V rámci firemního dobrovolnictví s námi navíc spolupracovalo 5 firem, které vyslaly dalších 56 dobrovolníků – ti věnovali dobrovolnictví u nás 249 hodin.

Upřímně si každého dobrovolníka vážíme. Dobrovolníci jsou lidé se srdcem na dlani, svůj čas darují druhým. Často zmiňují, že odchází od klientů „nabití“ energií, pocitem radosti a smysluplnosti. Těší je, že mohou dělat dobré věci. Díky nim je svět mnohem přátelštějším a radostnějším místem k životu, než nám někdy připadá z večerních zpráv. Děkujeme všem dobrovolníkům za to, že jsou.

**Platí pozvání na benefiční koncert Zuzany Lapčikové 7. 2. v 19.00 v KZ**

## Hospodin uzdravuje ty, kdo jsou zkrušeni v srdci, jejich rány obvazuje

(Žalm 147,3)

Blanka Maršálková

Už zas se nořím do svých vzpomínek, tentokrát na školní léta. Ráda jsem pročetla verše Jaroslava Vrchlického, některé utkvěly v mé paměti dodnes. V knize Staré zvěsti je epická báseň Stín, silně emotivní příběh křesťanky, která odmítla pošlapat kříž s ukřižovaným Kristem, a proto má podstoupit tento trest: vhození i s oběma malými dětmi do arény k roztrhání lvy. Tato poprava se připravovala jako vzrušující vystoupení pro pohanský dav. Křesťanka se modlí: „Tvá vůle staň se svatá.“ Však matka praví: „Bože, spas matku ve mně, ušetř mi tu chvíli ... ať nezřím jen jak mé děti trhá lačný ...“

Již potleskem se otřásala země  
i mříže padla, lev se minul skokem.  
Tu žena zřela, kdosi velkým krokem  
šel přes jeviště, obličej tak známý!  
Jak druhdy kráčel tichý nad vodami,  
tak Ježíš zvolna bral se přes arénu

a přešel; jeho stín však mezi ženu  
a mezi děti padl velký, plný.  
I neviděla žena nic jen vlny po sedadlech,  
hluk slyšela jek moře.  
Na tváři hrál jí úsměv, odlesk zoře.

Podobný, tentokrát biblický příběh si pro nás dříve narozené připravila Johanka Miriam Vorlová, studentka ETF UK (Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy) v době své loňské praxe, aby také nahlédla do „kavárničky“, kterou úspěšně vede sestra Dobromila Krupová.

Starozákonní příběh z knihy Daniel se udál v médkém království za vlády krále Darjaveše. Spravovat zemi mu pomáhali místodržící (120), kteří pak podávali zprávu třem říšským vládcům; jedním z nich byl moudrý, spravedlivý a zbožný Daniel. Jeho spolupracovníci ho neměli rádi, záviděli mu královu náklonnost, proto se ho chtěli zbavit. Nakonec našli záminku, neboť zbožný Daniel se modlil ke svému Bohu, kterého ctil a vzýval. Existoval však královský zákaz uctívat kteréhokoliv boha a modlit se k němu pod hrozbou vhození do jámy se lvy, což znamenalo jistou smrt. A stalo se tak i Danielovi, když král podlehl naléhání závistivých mužů z královské správy, přestože ve svém nitru projevil nad rozhodnutím lítost. Královský výnos mu byl nade vše. Lvi se však Daniela ani nedotkli. V Bibli jsou uvedena tato Danielova slova: „Můj Bůh poslal svého anděla, a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili ...“

Po této zkušenosti vydal král nový výnos, jímž se uznávala moc a síla Božího díla na nebi i na zemi. A jaký osud čekal ty, kteří ukládali Danielovi o život? Byli vhozeni do lví jámy. Ještě nedopadli zcela na dno a již se jich zmocnila hladová zvířata a usmrtila je.

Již dávno se nepoužívají tyto starověké nehumánní tresty, ani rčení, „oko za oko, zub za zub“ nic nevyřeší. Každé násilí, které plodí nové násilí, je z hlediska lidskosti nespravedlivé. Smyslem připomínky obou příběhů je ukázat, že i v těžkých životních situacích, ve chvílích utrpení a bolesti je Bůh nablízku, přítomen v nás, aby obvázal rány srdce, držel nad námi ochrannou ruku a dával nám posilu a naději do příštích dnů.

## Srdečně zveme:

6. 2. úterý	17.30	<b>Apoštolská církev</b> – ekum. večer chval
11. 2. neděle	10.00	bohoslužby – farář <i>Ondřej Zikmund</i> - kandidát na faráře v našem sboru - po bohoslužbách beseda v sále
12. 2. pondělí	18.00	sborový večer – <i>Tomáš Vémola</i> - o pouti do Santiago de Compostella
18. 2. neděle	10.00	1. neděle postní – bohosl. s večeří Páně - pověření Dozorčí rady Diakonie VM
25. 2. neděle	10.00	2. neděle postní - bohoslužba slova
	17.00	třicátníci
28. 2. středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
3. 3. neděle	10.00	3. neděle postní - bohoslužba slova
	16.00	přednáška prof. Pavla Hoška (Chaverut) <b>ve velkém sále Zámku Žerotínů (KZ)</b>

Souběžně s bohoslužbami probíhá nedělní škola pro děti.

Prosíme všechny, kdo nemají možnost dopravit se na bohoslužby, aby kontaktovali br. faráře, který pro ně domluví dovoz.

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány v přímém přenosu na kanálu YouTube „ČCE Valašské Meziříčí“

<https://www.youtube.com/channel/UCz2kfczA4FsRVzAqEqFw5jw>

## Pravidelný týdenní program

Úterý	15.30	setkání rodičů s malými dětmi
Čtvrtek	15.30	náboženství pro školní děti
	16.30	biblická hodina
Pátek	19.00	mládež (dle dohody 777 342 910)
Neděle	9.15	zkouška pěveckého kroužku
	10.00	bohoslužby a nedělní škola

## Bohoslužby v Domově pro seniory:

- úterý co 14 dní ve 14.00 hod.
- 6.2., 20.2. farář Daniel Heller

## Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: [valasske-](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

[mezirici@evangnet.cz](mailto:mezirici@evangnet.cz)

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190396260/0300

[http://valasske-](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

[mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

[https://www.facebook.com/](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

[evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

## Kontakty:

**Farář** Daniel Heller

mobil: 777 342 910

[daniel.heller@evangnet.cz](mailto:daniel.heller@evangnet.cz)

**Pastorační pracovnice**

Dobromila Krupová

mobil: 732 343 638

[krupova.diak@seznam.cz](mailto:krupova.diak@seznam.cz)

**Pokladník**

Libuše Jelínková

[liba.jelinkova@gmail.com](mailto:liba.jelinkova@gmail.com)

**Účetní**

Eva Janířková

mobil: 777 344 994

## Redakce:

Vydáno 4. 2. 2024

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

mobil: 721 935 185

[anna@jelinek.eu](mailto:anna@jelinek.eu)